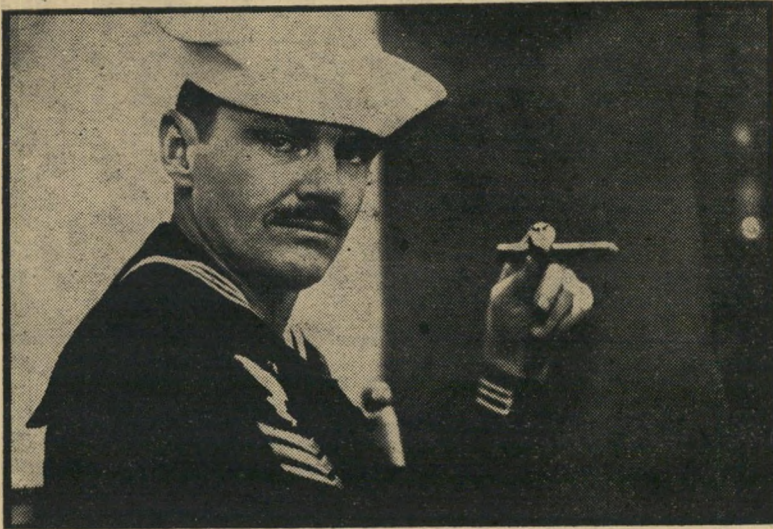

ה, על הופעתו בצד ז'אן-פול בלמונדו ואני דיפרה, בסרט על הנוכל סטאוויסקי

המלח ג'ק ניקולסון, השחקן הטוב ביותר בפסטיבל, כמלח קשוח ומנוסה בסרט המשימה האחרונה. מוטל עליו להוביל טירון לכלא, אך הוא סוטה מהדרך כדי להעניק לאסיר את חניגתו האחרונה לפני שיוכנס לתקופה ארוכה לכלא.

מניה מזדקנת. גם אם הטיפול בנושא לא היה מעודן ביותר, הגה עצם הנגיעה בו הלהיבה את הביקורת. ועוד פוליטיקה, בלי קץ. נשים המ' חפשות זהות (נושא ספולרי ביותר) בי אריקה מינור השווייצר; אשה מדרום איטליה מול המוסר הצפוני בפשע האהבה האיטלקי קריאות-תגר מהפכניות דרום אמריקאיות מלאות-דמיון, תנופה וצבע נגד המשטרים הרקובים שם, בהארץ ה' מובטחת מצילי או בלי' הדחלילים ה' הברזילאי, סרט רומני מרשים בשם מעבר לחולות, אפופיה של רומניה בשנות ה' 30 וה'40, שמוסר-ההשכל בו: "הצטרף ל' פנינים.

מאת

דן פיירו

מיפלגה — כי אין דרך אחרת לאושר? לבבות ומחשבה, סרט תיעודי יוצא-מך הכלל, המסכם את כל מלחמת וייאט-נאם, הגורמים לה, וחוצאותיה, ולבסוף — שתי פנינים.

האחת — סרט שעשה הצרפתי ברבט שרדר באוגנדה, הנקרא אידי אמין דוה, דיוקנו של השליט יוצא-הדופן ביותר, ב' עולם של שליטים יוצא-הדופן. במהלך הסרט, שנעשה בהדרכתו של אידי אמין, מראה הגנרל גם כיצד צריך לכבוש את הגולן, ומפעיל לשם כך את כל צבאו, מסביר שהמהמכה החלה בארצו, יחד עם עלייתו לשלטון, ומשליך אל המצלמה פניני-מלל ביד רחבה. זוהי הקריקטורה המחולטת של הפוליטיקה בת'זמננו, כי אידי אמין משתמש בכל המונחים המהפי כניים המקובלים, והם מקבלים, מפיו, את המשמעות המגוחכת ביותר.

המין

עדיין חי

סרט תיעודי שני, מוצלח לא פחות, הוקדש לאיידור פרנקלין סטון, הר עיתונאי היהודי מואשינגטון שהיה תביב ההנהגה הציונית באמצע שנות ה-40, כשר התלווה לאוניית-מעפילים וסיפר את רש' מיו בספר, אולם מאז התרחק בהתמדה מן הקו המוצהר של ממשלת-ישראל, הפך מנודה בעיניה, כאשר פירסם לאחר מלחמת ששת הימים התקפה על מדיניות הכיבוש הלאומנית של המדינה. הסרט, נוגע לצד אחר באישיותו, סטון, שגותר ללא עבודה בתקופת מק קארתי, הוציא במשך 19 שנים, בכוחות עצמו, וללא כל עזרה מן החוץ, שבועון אשר הרתיח את וואשינגטון בדעות שהביע ובמסקנות, הנכונות אבל הבלתי-רצויות, (המשך בעמוד 22)

בה גלוויה. לנשים, בסרט הזה, יש שכל ואילו ת רק בליבות הגברים, והם קולעים אותה כחץ טרה. מתן הפרס לסרט התקבל בשריקות בוז.

צבים הפוליטיים בספרד בעשרות השנים האחרונות. ואילו אכספרס לשונרלנד, סירטו החדש של סטיבן (דואל) שפילברג, שקיבל את פרס התסריט, והיה ליכאורה הרפתקאות-מתח על אסיר נמלט ורעייתו, החוטפים מכונית-מישטרה עם השוטף ש' בתוכה, היה גם הוא התקפה על המימסד הבלתי-אנושי, שבסופו של דבר מביא להרג, גם כאשר אין הפרטים שבתוכו רוצים בכך.

אלא שאלה היו כאין וכאפס למול סרטים פוליטיים מפורשים בהחלט, כמו פרקים מתולדותיה של שיפחה, סרט גרמני ש' הוקדש כולו, בצורה קיצונית ובלתי מאוזנת, לקיפוח החברתי של האשה המחפשת זהות עצמית. או לכל האחרים קוראים עלי, סרט גרמני נוסף, שזכה בפרס הבי' קורת, המתאר את גורלם של פועלים ער' ביים בגרמניה, תוך תיאור נישואיו של סעל כוה, גבר במיטב-שנותיו, לאשה גר'

חיי ההומואים פרקים מתוך חייו הסוערים של הצייר ההומוסקסואלי האופנתי, דיוויד הוקניי, ועל השפעתם של חייו אלה על יצירתו. תמונה זו, הופכת בצילומי הסרט הכתם הגדול, מחוויה חיה לציור נע.